SORIN CERIN

COPACUL CUNOAȘTERII

-Poeme filosofice

Editura Estfalia
2022

Sorin Cerin
Copacul Cunoașterii – poeme filosofice

* * *

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Copacul cunoaşterii : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-110-3

821.135.1

* * *

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-110-3

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN – COPACUL CUNOAȘTERII
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN – COPACUL CUNOAȘTERII
-Poeme filosofice-

1) Copacul Cunoașterii

De ce nu ne-a spus Dumnezeu?,
că în Copacul Cunoașterii,
nu există alte fructe,
decât cele ale Iluziilor deșarte,
pe care le vinde Existența,
unui Trecut,
la fel de inexistent,
precum ne este Viitorul,
din care vrem să ne gătim,
hrana Fericirii și Îndestulării,
în Cimitirul,
cu nume de Naștere,
a unei Creații,
a Oglinzilor Paralele,
în care se irosește,
fără nici un Sens,
Eternitatea,
privindu-se în van,
cât poate fi de frumoasă,
pentru un Nimeni,
plămădit din carnea și oasele,
Deșertăciunii și Absurdului,
care nu va veni niciodată,
să o întâlnească.

2) La manșeta murdară a Morții

Ai putea vreodată,
să crezi într-un Destin,
al Libertății?,
de a fi mai mult decât tine,
o Uitare a Veninului,
care ți-a intrat,
în venele Viitorului,
pe care amândoi l-am hrănit,
cu Săruturile Zilei,
care a trecut,
atât de demult de Promisiunile,
Iluziilor Fericirii,
din care ne-am făcut,
un simplu colț de stradă,
al Iluziilor Vieții,
din care să ne desfătăm,
Moartea,
mai fericită decât ne era,
Existența,
Nasturilor Adreselor,
din buzunarele pierdute,
ale unei Iubiri,
ce nu ar fi dorit,
să ne încheie niciodată,
Destinele,
la manșeta murdară a Morții.

3) Întregul Cer al Destinului

Lasă-mi Moartea de tine în Pace,
chiar de ar fi,
să-mi traverseze,
întregul Cer al Destinului tău,
pe care aş fi dorit să înot,
înecându-mi Trecutul,
de mine însumi,
pe care nu-l pot lăsa să-mi cucerească,
Mântuirea,
de care,
nu am fost niciodată străin,
pe Oceanul Iluziilor Vieții,
și ale Morților,
din care mi-am rupt Existența,
pentru a o unge cu Păcatul Originar,
al Zâmbetului tău,
risipit pe Fața Morgii,
de Cuvinte,
spuse de Dumnezeu,
dinainte de a ne fi clădit Lumea,
Iubirii noastre.

4) Astrul Luminii Divine

Iluzie a Morții,
nu ți-am dăruit,

Veșminte de Cer,
ca să mă înveșmânți,
cu Uitarea acestei Iubiri,
pe care până și Roua Zeilor Fericirii,
și-ar fi dorit-o,
prin Iarba Clipelor,
neculese de Nimeni,
Niciodată,
dar care ne așteptau să o cosim,
pentru a ne împleti din ea,
cununa Eternității,
pe care să o purtăm,
la cununia Destinului cu Nemurirea,
Astrului Luminii Divine,
care s-ar fi aprins pentru totdeauna,
pe valurile Sângelui înfierbîntat,
ale Privirilor,
în care am fi rămas,
un etern Prezent,
și nicidecum,
o Amintire.

5) Orizontul Libertății

Mă strigă surd,
Măștile Cuvintelor,
atât de tare,
încât mi se cutremură Orizontul,

Libertății,
pe care o credeam,
mai sigură ca niciodată,
în Sângele descompus de Apusuri,
și Răsărituri,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care l-a băut,
până când a înțeles,
că nu mai are voie,
să facă excese alimentare,
fiindcă-i periclitează sănătatea,
ca, în cele din urmă,
să țină regimuri,
din ce în ce mai drastice,
până când Moartea i-a spus,
că este mai sănătoasă ca niciodată,
pe străzile pline de cadavre ale Cuvintelor,
ce încă mai însemnau câte ceva,
pentru cimitirele de Vise,
care ne despărțeau,
de noi înșine.

6) Hormonii Vremurilor

Ziduri de Zâmbete,
încrucișate-n Priviri ascunse,
vor să domolească,
Hormonii Vremurilor,

prea tinere,
pentru a deveni,
Monahiile Timpului,
care se desfrânează,
de atât de multe Zile,
Goale,
încât a ajuns,
să-și afișeze impotența,
de a mai satisface,
până și Iluziile Fericirii,
pe toate gardurile ferecate,
ale Zorilor întunecați,
din sângele unui Dumnezeu,
mai indiferent de noi înșine,
creatorii Lui,
decât de propriul Său,
Sine,
pe care vrea să-L ucidă,
odată pentru totdeauna,
din peisajul astral,
al Iubirii.

7) Vânzătoare de noi înșine

Reumatisme vulgare,
sfâșie carnea Clipelor costelive,
ce-abia mai trag după ele,
rânjetul unui Destin,

al cărui bici s-a ros,
într-atât,
de spatele Speranțelor,
încât a ajuns o umbră de Neîmpliniri,
ce-au devenit,
statuile Cuvintelor și Necuvintelor,
în care ne îmbăiem,
Diminețile amare,
care-și beau cafeaua,
Iluziilor Fericirii,
care nu ne mai servesc,
fiindcă nu mai avem,
nici măcar un Zâmbet chior,
pe care să-l plătim,
pe tejgheaua Morții,
care le-a angajat,
ca Vânzătoare,
de noi înșine.

8) Să putem muri împreună

Ceruri roase de invidie,
pe Ochii sfârtecați de Albastru,
ai Zilei,
pierdute-n sângele unui Înger,
care nu ne poate salva,
din Infernul decăzut din noi înșine,
pe podeaua Destinului,

pe care a pătat-o cu sudoarea,
Iluziilor Fericirii,
în care și azi ne îmbăiem,
Deșertăciunea,
la adăpostul căreia,
ne-am retras,
deciși,
să putem muri,
împreună.

9) Care să fie

Spini pentru Mântuiri,
ne sunt vânduți de către Păcate,
pe Ridurile care și-au pierdut Farmecele,
ținute ascunse de către Timp,
pentru Moartea,
din care să ne croim,
o fărâmă de Eternitate,
care să fie,
numai a noastră,
unde să ne ascundem,
de toate Focurile Sacre,
care ne macină,
Sentimentele,
care încă ne mai taie,
din carnea,
Clipei,

în care credeam cândva,
ca fiind,
Nemurire.

10) Fardurile unor Zâmbete

Aripi smulse,
din Balamalele Ușilor,
care ne deschid,
Fermoarele Cuvintelor,
ruginite și descompuse,
ale Ochilor de Cer,
în care ne-am pierdut,
întreaga Tinerețe,
a Fardurilor unor Zâmbete,
cu care ne-am vopsit Zilele,
să pară cât mai vii,
în Lumea de Apoi,
unde ne-am copilărit,
Destinul,
pentru ca mai apoi,
să-l îngropăm,
sub mantia Despărțirii,
de noi înșine,
cei care ne-am uitat,
mai demult decât Vremea,
Speranțele.

11) Pe piața Combustibililor de Cuvinte

Pălmi de neodihnă,
trase peste storurile Sentimentelor,
lovesc neîncetat Timpul,
răvășit de beția Infernului,
ce are mereu restanțe,
la nota de plată a Întreținerii Iubirilor,
fiindcă Focul Sacru,
este din ce în ce mai scump,
pe piața Combustibililor de Cuvinte,
care să poată suna Adevărul,
la celălalt fir,
ale propriilor Înțelesuri,
de unde să ne putem comunica,
Iluziile Fericirii,
fără teama de a putea să fim ascultați,
de vreun Dumnezeu,
care nu ne înțelege,
decât Moartea,
pentru care crede că ne-am fi născut.

12) Cât de vie ne poate fi Moartea

Nori de cerneală,
se aștern peste Ridurile Cuvintelor,

din ce în ce mai adânci,
până când,
coala de hârtie și așa atât de șifonată,
a Destinelor noastre,
devine sfârtecată,
de literele ce par a fi ales,
hainele monahale ale Incertitudinii,
devenind Monahiile care ne vor anunța Despărțirea,
de Eternitatea,
pe care o bănuiam,
că s-ar ascunde,
undeva în colțișorul unei Clipe,
rătăcite prin Inima Ochilor de Cer,
în care ne pierdeam,
Iluziile Fericirii,
una câte una,
până când am realizat,
cât de vie ne poate fi,
Moartea.

13) Ne-am Răspuns la Întrebare

Pânze de Vise,
ne duc spre nicăieri,
corăbiile Iluziilor Vieții și ale Morții,
rătăcind odată cu valurile Timpului,
care spumegă,
în crizele sale de gelozie,

la adresele pierdute ale Clipelor goale,
de noi înșine,
cei rămași să mai credem,
că pe Lumea asta de Apoi,
mai pot exista și Țărmuri,
pe care să le dorim cu toată ardoarea,
Ființei,
în care ne-am întrupat,
Simțirea,
oricum s-ar fi numit ele,
fie și Adevăr,
chiar de eram convinși,
că ne-ar putea ucide,
Iluziile Fericirii,
pe care le respiram,
până când,
ne-am oprit,
dar, nu fiindcă era vreun Țărm,
ci, fiindcă Uitarea,
ne deveniseră,
Unul,
Singur,
prea Singur,
prea adevărat de Singur,
încât nu mai rămase,
nimic altceva,
în jurul lui,
nici măcar,
noi,
cei care am fi dat orice,
să mai putem rătăci în continuare,
chiar și fără,

să mai căutăm acel Ceva,
numit Țărm,
despre care abia acum,
am înțeles,
că nu-l vom putea afla niciodată,
fiindcă Sufletul lui era mereu fără Răspuns,
iar, dacă l-am fi aflat vreodată,
chiar și Întâmplător,
l-am fi ucis,
pentru totdeauna,
dar, nu știam asta,
și ne-am Răspuns la Întrebare,
Despărțindu-ne.

14) Spre Zidurile Nesfârșirii din noi

Stropii de Iluzii ale Morții și Vieții,
picură pe frunțile Sentimentelor,
vrăjite de Oceanele,
pline de Iluzii ale Fericirii,
care ne poartă spre Zidurile Nesfârșirii,
din noi,
pe care nu reușim să le urcăm,
îndeajuns de mult,
încât să putem înțelege,
granitul din care este sculptată,
Iubirea,
unicul semn care va rămâne,
drept aducere aminte,

unui Univers,
care se va opri pentru o Clipă,
la cavoul Destinului nostru,
și va privi cu regrete,
Ochii de Cer ai Statuii,
pe care ne-au sculptat-o Sufletele,
și care odată erau vii și visători,
crezând în Eternitatea,
pe care abia acum,
și-au dobândit-o.

15) La Flacăra Disperării

Speranțe croșetate cu râvnă,
la Morga Cuvintelor,
spre a fi duse,
în Cimitirele Sentimentelor,
unde nu mai sunt locuri libere,
pentru înhumarea unor noi Vise,
în care au crezut,
undeva-cândva,
niște Inimi de Jar,
care după ce s-au stins,
au rămas ale Nimănui,
cerșind,
pe la porțile Întrebărilor de Ceară,
care se topesc încet,
la Flacăra Disperării,

unica care ne mai luminează,
Calea Adevărului,
prin întunericul Deșertăciunii.

16) De ce toate câte sunt

Caracatițe de Simboluri,
ne împânzesc paianjenii Existenței,
cu mirosul fetid al Conștiințelor,
dărăpănate de Religiile Lumii,
pentru a reconstrui,
sanatoriul,
Iluziilor Morții și ale Vieții,
în care să ne lustruim Fericirea,
răpusă de mocirla Cuvintelor,
în care ne înecăm,
Disperarea,
de a nu putea înțelege,
de ce toate câte sunt,
se pot Întâmpla,
astfel.

17) Destin Călău

Foșnete de Amăgiri,
ne răpesc până și Iluziile Fericirii,

care încă ne mai încălzeau,
ghilotinele Pașilor,
ce cădeau grele precum Cuvântul,
din vârful Speranțelor,
până jos de tot,
în Sângele care șiroia a Moarte,
peste Țărâna frământată,
a Privirilor pierdute,
din noi,
cei debusolați,
pe cărările fără de întoarcere,
ale unui,
Destin Călău.

18) Ne vor paște în cele din urmă

Ne naștem cu Mănușile Destinului tăiate,
de lamele ascuțite,
ale Iluziilor Vieții, Fericirii și Morții,
pentru a fi obligați să le coasem,
întreaga noastră Existență,
pe care ne-a vândut-o Timpul,
pe un preț de nimic,
Suferinței,
care ne va da nota binemeritată,
după talentul nostru în ale croitoriei,
de a făuri Veșminte,
cât mai atrăgătoare,
Disperării și Deșertăciunii,

care ne vor paște în cele din urmă,
întreaga iarbă a Iubirii,
care încă mai răsare,
în Zorii Sângelui,
nostru.

19) Peste Cuvintele lapidate

Plouă cu pietre,
peste Cuvintele lapidate,
de Privirile pierdute,
la ruleta Destinului,
pe care nu le mai putem recupera vreodată,
ca să ne spele,
de Păcatele Originare ale unui Dumnezeu,
pe care nici un Înțeles,
clădit de noi,
nu-L mai poate accepta,
atât de sărac și de părăsit a ajuns,
în închisoarea trupurilor noastre,
descărnate de orice pată de Iubire,
care ar mai fi reușit să coloreze,
peisajul infernal,
al Singurătății,
de noi înșine.

20) Pe Inima Gripei Fatale

Corbii Viselor,
revin în noaptea adâncă,
a Sângelui care clocotea,
amarnic și sfidător,
a Fericire,
și care ne promitea,
că nu se va răci niciodată,
pe Inima Gripei Fatale,
a Despărțirii,
de care,
n-am fi dorit niciodată să ne molipsim.

Aripile Cerului de Plumb,
ale Cuvântului Iubire,
s-au frânt,
peste Orizonturile Viitorului,
care se prăbușea,
încet, dar, sigur,
peste frunțile Ridurilor,
săpate cât mai adânc,
de Cruzimea,
Iluziilor Fericirii,
care înțelegeau că, doar astfel,
vom putea să-L învingem,
pe Dumnezeul,
care,
după ce l-am creat,
împreună,
ne-a părăsit.

21) Iubirea prefăcută în Destin

Lasă-mi Doamne,
Moartea în pace,
ca să pot să-mi concep,
Viitorul,
pe care l-am hărăzit Iluziilor Pierdute,
ale Paşilor Conştiinţei Tale,
de Dumnezeu,
plecat mai devreme dintre noi,
cei care nu ne meritam Iubirea,
Spinilor aşezaţi pe Uşile Crucilor,
care nu se mai deschideau,
în Catedralele Inimilor noastre,
pe care Mântuitorul de Lacrimi,
nu le mai putea spăla,
Niciodată,
Bătăile de Lumină Divină,
în care ne ascultam,
Iubirea,
prefăcută în Destin.

22) Cei care ne-am clădit Adevărul

Să nu-mi spui, că nu poţi să mori,
printre Lacrimile Zidirii din mine,

în care mi-am regăsit,
Eternitatea.

Și-atunci când curgeam,
prin Sângele Viitorului tău,
oare, mai eram eu,
cel pe care-l căutai,
printre Clipele Morții,
de noi înșine?

Cei care ne-am clădit Zorii,
răsfirați,
printre Cimitirele de Reproșuri,
care ne-au zidit,
Adevărul?

23) Zidire prin Fluviul Trecutului

Și-ai să poți să mă zidești,
în catedrala Sufletului tău,
pe Altarul Morții de noi înșine?,
cei plecați dintre Clipa Eternității,
în care ne-am ascuns Moartea,
mai vii ca Întotdeauna,
pe care nu o vom regreta,
atunci când vom deveni,
Eternitatea,
Stelei în care ne-am ascuns Norocul,
să nu-l prindă Nimeni,

Niciodată,
atunci când se scurgea,
prin Fluviul Trecutului,
pe meandrele căruia,
ne-am secat Privirile Eternității,
din care am decis,
să ne rânduim Destinul,
după chipul și asemănarea,
Rătăcirii de noi înșine.

24) În deriva Uitării

Mi-am întrebat deseori,
Deșertăciunea,
cine sunt eu,
în fața Iluziilor Morții,
cărora doar Eternitatea,
le mai putea da,
un strop de încredere,
atunci când Cimitirele de Vise,
în care am crezut,
atunci,
când ne acoperea,
trupurile Cuvintelor,
împotmolite în mistificările,
unui Dumnezeu,
care nu mai era al nostru,
mai puteau fi descoperite,
de Păcatele originare,

ale Morții din noi,
Care nu știam dacă,
mai erau fericite,
zâmbind mormintelor din Destinele,
Clipelor pe care am navigat,
în deriva Uitării,
părăsite,
până și de propriul Timp.

25) Eșarfa Viselor tale

Lasă-mi Sufletul,
învelit în Turnul,
din Eșarfa Viselor tale,
pe care le-am strâns,
pentru a-mi spânzura Moartea,
care-mi păzea Destinul,
Eternității,
Trecutului nostru,
peste care ne-am călcat,
Existența,
din care nu mai vroiam,
nici unul dintre noi,
să mai construim,
Biserici Viselor,
pe care să le înălțăm,
Iluziilor Morții,
din efemeritatea cărora,

să înțelegem,
cu adevărat,
Deșertăciunea și Mântuirea,
acestei Lumi.

26) Pe care le-am crezut

Rănește-mi Clipa,
dacă nu vrea să ne primească,
în Timpul Fericirii ei,
la fel de fierbinte,
precum ne sunt,
Destinele,
care ne vor la fel de topiți,
în Matricile Viitorului,
unde ar trebui,
să ne completăm,
cu aluatul frământat,
din Stelele unor Zodii,
pe care le-am crezut,
a fi ale noastre,
deși ne-au înșelat,
cu Nemurirea Îngerilor,
care nu erau ai noștri,
cei care abia,
ne învățau să murim,
pe albia unde ne spălam,
Păcatele Originare,

ale unor Biserici de Cuvinte,
în care nu ne-am rugat niciodată,
Destinele,
să se împotrivească,
Suferinței.

27) Clipele Îngerilor

În adâncuri de Întuneric,
mă rătăcesc,
de Zilele supuse Singurătății,
pe care vrea Timpul să le îngroape,
în Săruturile,
Iubirilor pierdute,
la Loteria,
de care se îndrăgostise Dumnezeul,
pe care L-am creat,
să fie mai mult decât noi înșine,
cei care ne ucideam,
Clipele Îngerilor,
din care ne fierbeam,
Sângele Iubirii,
umilit de Viitor,
într-atât de mult,
încât,
a devenit,
o Icoană a Bisericilor din Cuvintele,
la care ne închinam,

Viitorul,
pe care nu-l mai recunoșteam,
atunci când deveneam dezgropați,
de toate Iluziile Fericirii,
Morții și Vieții,
noastre.

28) Viitorul bătut

Câte Zile să ne fi murit,
după ce ne-am spânzurat,
Clipa Eternității,
în care ne-am ascuns,
Nemurirea,
Ochilor de Cer,
ai Libertății,
de a deveni Cuvânt,
al cărui Înțeles,
să poată înota,
în Iluziile Vieții și ale Morții,
la crucea cărora,
să ne putem plânge,
Viitorul bătut,
de Vânturile unor Destine,
pe care,
nici unul dintre meteorologii,
Bibliilor unor Religii,
nu par să le înțeleagă,

fără,
Iubirea din noi.

29) Pline de Regăsiri

Lasă-mi Iluziile Morții,
în Pacea,
de Dincolo de Timpul,
Eternității,
pe care l-am compromis,
cu Iluziile Fericirii,
pe care nicio Viață,
nu le-ar fi înțeles,
vreodată,
fără strâmtoarea,
brațelor de Amăgiri,
pline de Regăsiri,
descărnate de mine însumi,
din Regatul fără nume,
al Zâmbetelor tale,
din care mi-am sculptat Diadema,
pe care o voi urma,
la gâtul infidel,
al Pașilor pe care-i voi urma,
dincolo de Viața Întâlnirii,
care ne-a murit,
la colțul străzii,
Despărțirii.

30) Îngeri de gheață

Și care nori,
ai Cuvintelor,
nu ne-ar fi plouat cu Amintiri,
dacă nu reușeam,
să ne ucidem,
Îngerii de gheață,
care nu ne mai puteau ridica,
deasupra Săruturilor,
din care să ne ridicăm,
tăria grea și amețitoare,
pe care să o bem,
din carnea Cerului Ochilor tăi,
și suflarea Dumnezeului,
pe care l-am creat,
pentru pașii roși de Dor,
ai Zilei,
care ne-a întâlnit,
Iluziile Morții și ale Vieții,
ce ne-au redat,
Eternitatea,
mai fără de Timp,
și Suflet,
ca Niciodată.

31) Ale cărei Gropițe

Mi-am irosit Zilele Gândurilor,
pe aripile decăzute,
ale Valurilor de Lacrimi,
în care n-aș fi dorit să mai cred,
atunci când mi-am înecat,
Iluziile Vieții, Fericirii și ale Morții,
în Zâmbetul străzii Disperării,
al cărei Colț,
se termina,
în Obrajii Deșertăciunii Existenței tale,
ale cărei Gropițe,
abia începuseră să mijească,
reci și triste,
odată cu Zorii regăsirii Legământului,
care ne-a născut Întruparea,
în atât de multe Virgule,
încât nicio Iluzie a Fericirii,
nu mai reușea să ne dea Liniștea,
de care ar fi avut nevoie,
Cimitirele de Cuvinte,
în care încercam să ne ascundem,
Adevărurile unei Iubiri,
pe care nu o mai puteam respira,
ca fiind,
Viitorul
pe care Destinul,
l-ar fi hărăzit,

Morții,
căreia îi eram datori,
cu propriile noastre Nașteri.

32) Crima Zilei

Să-mi așezi Coroana Viselor tale,
peste Veșmintele Destinului meu,
în care eram să ne înecăm,
Eternitatea,
dacă nu ne-ar fi salvat de Iluziile Vieții și ale Morții,
Crima Zilei,
care și-a ucis Mântuitorul de Iluzii,
în care ne-am pierdut Destinul,
ce nu ne mai putea ucide Viitorul,
după bunul plac,
al unui Dumnezeu pe care l-am clădit,
după chipul și asemănarea Suferinței,
care ne-a fost dată pe muntele Credinței,
ce aveam să-l urcăm,
alături de Mântuitorul Păcatelor Originare,
ale Deșertăciunii,
de a nu mai fi noi,
cei însetați de Adevărul,
Zeilor în care nu mai cred,
mai demult decât Vremurile,
Bisericilor de Cuvinte,
din care și-au făcut,

Cavouri de Eternitate,
Cimitirele Anilor,
care ne-au călăuzit,
Căile stoarse de Venin,
ale Urii,
din Inimile unui Timp,
al Disperării,
pe care nici unul dintre noi,
nu ne-am fi dorit să alunecăm,
descleștându-ne,
mâinile împreunate ale Sentimentelor,
care ne țineau uniți.

33) Eram noi înșine Moarte

Să-mi spui Doamne,
cât hazard mai trebuie să treacă pe Apele Vieții?,
ca să putem înțelege Sensul Iluziilor Morții,
din care ne-am înveșmântat Dorul de Iubire,
cu Fericirea de a trăi,
pe buzele Prăpastiilor,
dintre,
Ferestrele de Cer,
ale Dorințelor Tale,
pe care le-am deschis larg,
în Zorii Luminii Divine,
ale Sufletelor ce ne înmugureau,
odată cu Răsăritul Eternității,

pe care nicio Umbră a Trecutului,
nu o mai putea lovi,
cu Descântecele Păcatelor Originare,
de n-ar fi fost,
lăsate Moștenire,
de un Dumnezeu,
mai dement,
decât,
putea să-L clădească,
Trupurile Libertății noastre,
pe care le sărutam,
făcând Dragoste,
crezând că atunci când,
înotam prin Gândurile Dorinței,
Pasiunii și Desfătării,
este bine,
să ne clădim un alt Dumnezeu,
fără să conștientizăm,
că ne loveam de colțurile,
Stelei Nemuririi,
ce devenea,
din ce în ce mai rece,
față de noi,
până când am realizat,
că eram noi înșine,
Moarte.

34) În brațele roase de Vreme ale Nemuririi

Cine ne-ar fi fost Trecutul,
dacă nu am fi înțeles,

necesitatea Morții,
care să ne spele Ochii Uitării,
cu veninul Libertății,
de a fi Cerul Mântuirii unui Timp,
al Nimănui,
din care să ne clădim,
Căile pietruite,
cu Clipe Eterne,
ale Destinului,
pe care nici un Orizont,
să nu reușească vreodată,
să le prindă,
în pălmile bătătorite,
de Iluziile Morții,
ale Sângelui irosit,
de Moartea,
prin care respiră,
Iubirea,
din noi,
irosindu-și Eternitatea,
în brațele roase de Vreme,
ale Nemuririi.

35) Să-ți ating Nemurirea

Taie-mi Clipele de Osândă,
condamnate de Păcatele Originare,
din Zilele dăruite Destinului,

doar ca să pot,
să-ți ating Nemurirea,
Ochilor Ferestrelor de Cer,
pe care vreau să le deschid,
din Sângele Viitorului,
care-mi fierbe,
pentru tine,
în Cazanele Destinelor,
din care vreau să evadăm,
până dincolo de Eternitate,
încât să ne sorbim Steaua Nemuririi,
în Zorii Privirilor,
pe care să-i legăm,
odată pentru totdeauna,
de stâlpul Caznelor unui Timp,
care să nu mai poată fugi niciodată,
cu propriile noastre Clipe,
spre Moarte,
oricât de greu,
i-ar veni,
Trecutului.

36) Cârpe de șters

Cine ne-a vândut carnea Clipelor expirate,
pe galantarele Creației,
atât de greșită,
încât nu a lăsat nimănui dreptul,

să poată învinge Iluziile Fericirii,
Morții sau ale Vieții,
care să devină cârpe de șters,
aleile cimitirelor,
din Zâmbetele șterse,
de pe parbrizele sparte,
ale Speranțelor,
îndoite cu mai mult neadevăr,
decât ar putea cuprinde,
Disperarea,
zeilor neîncoronați ai Iubirilor desfrânate,
din catedralele ruinate,
ale Sufletelor noastre.

37) Păcatul Originar pereche

Spini de Întrebări,
siluiesc Clipele mântuitoare ale Uitării,
care împletesc coroane,
de Jertfe perfide,
pentru a fi purtate,
pe umerii gârboviți,
ai Iubirilor neîmplinite,
pentru că nu și-au găsit în această existență,
Păcatul Originar pereche,
al cărui Suflet,
să se poată întrupa în Timpul,
unui Destin,

oricât de corupt sau murdar,
numai să nască,
o poveste,
demnă de Iluziile Fericirii,
unde Moartea să rămână,
cel puțin o singură dată,
datoare Vieții.

38) Cuvintele unei Creații

Pahare sparte,
de Zilele bete de atât de multă Noapte,
câtă au reuşit să bea,
la crâşma părăsită a unui Timp bezmetic,
care şi-a alungat de acasă,
toate Vremurile,
care-i puteau da o identitate,
oricât de falsă,
ar suna,
pe buzele crăpate,
de viscolele Iluziilor Vieții şi ale Morții,
unde se ivesc zgribulite şi lipsite de patos,
Cuvintele unei Creații,
pe care Nimeni,
nu şi-ar fi dorit-o,
Adevăr.

39) Sfărâmată necontenit

Porți deschise,
doar celor care reușesc,
să se târască îndeajuns,
la tălpile Iluziilor Fericirii,
arse de arșița ucigătoare,
a unui Adevăr,
peste care adie boarea Morții,
din care ne tragem seva Existenței,
părăsită de propriul Destin,
care ar fi târât-o,
în acest ocean de Iluzii,
unde și-a înecat propriile Vremuri,
ale Realității,
sfărâmată necontenit,
de epavele Cuvintelor,
în care mai sperăm,
că ne vor duce până dincolo de Tărâmul,
unde Eternitatea poate înflori,
fără a plăti prețul piperat,
al Disperării și Deșertăciunii.

40) Nonsensul Creației

Unghiile însângerate ale Conștiinței,
încă mai scormonesc,

în Plumbul greu și nepăsător al Existenței,
după câte un Cuvânt,
părăsit de Virgulele,
care le-au fost amante,
atâta amar de Vremuri,
pline de Pelinul Gândurilor,
ce vroiau să se întrupeze,
în puzderia de Cimitire ale Cununiilor,
răpuse prin casele de piatră ruinată,
ale Cavourilor,
din Ochii de Cer Noros,
ai Iluziilor Fericirii,
ale căror Orizonturi,
nu pot fi atinse niciodată,
de către degetele neiertătoare,
ale Timpului,
după gratiile cărora,
își ascunde Clipele,
Nonsensul Creației.

41) Căpușele Cuvintelor încrucișate

Lasă-mi Moartea în pace,
atâta Timp cât nu pot să mor,
dinaintea Visului Destinului tău,
împuns de Regretele,
Îngerilor Înfometați,
de Căpușele Cuvintelor Încrucișate,

ale unui Destin nemernic,
pe care Infractorii existențiali,
ai Clipelor,
nu reușesc nici acum,
să-l prindă,
cu mâna întinsă,
deasupra Morții,
Iubirii noastre,
căzute în plasele paraziților,
de Inimi răscolite,
ale unui Dumnezeu,
care și-a pierdut la Jocurile de Noroc,
ale Existenței,
Bisericile.

42) Deșertăciunea unei Mântuiri

Zeii neîncoronați ai Privirilor,
se roagă Iluziilor Morții,
să le permită a rămâne în Veșnicia lor,
fiindcă nu le mai priește,
Nemurirea Iluziilor unei Vieți,
a cărei îndestulare,
a sfârtecat Cuvintele,
până când le-au devorat,
întreaga Carne de Conținut,
pentru a fi prăjită pe rugul,
Deșertăciunii unei Mântuiri,

a Nimănui,
ca în cele din urmă,
să satisfacă,
toate gusturile refinate ale Disperării,
de a crea un Dumnezeu,
după chipul și asemănarea,
Vorbelor Goale,
din noi.

43) La Altarul Sfânt

Mi-am pus Mantaua de Stele,
ce păreau că scriu pentru noi,
printre multe altele,
și Cuvântul,
Te Iubesc,
sub streașina căruia,
ne-am adăpostit,
undeva-cândva,
Destinul,
pe care nici o ploaie de Clipe,
părea că nu-l înțelege,
îndeajuns încât,
să poată fura Inima Eternității,
uneia dintre ele,
pe care să o ducă,
la Altarul Sfânt al unei Iubiri,
care să nu poată fi răpită vreodată,
de Pașii Compromisurilor,

dintre Timp,
și Moarte.

44) Pare a se fi stins

E atâta de multă Liniște,
în strigătul surd,
al Focului Sacru,
care pare a se fi stins,
pe prispa pleoapelor Cuvântului,
din care ne-am zămislit,
Lacrima Viitorului,
în care ne-am înecat,
pierzându-ne Steaua,
care nu ne mai aștepta,
ca să ne lumineze,
Calea Păcatelor Originare,
pe care le purtam împreună,
cu aceeași roabă,
a Disperării.

45) Podelele Îngerilor de Lacrimi

Câtă ploaie de Vise,
mai poate să ne ude,

rana sângerândă a Timpului,
care ni s-a tăiat,
în Promisiunile prescrise de Întuneric,
Nopții,
pe care nu o vom mai regăsi niciodată,
în același pat al Iluziilor Fericirii,
pe care le traversase Viața,
pentru noi,
făcându-ne cu adevărat,
Cărămizi de Simțire,
pentru a fi așezate,
la temelia Templului,
pe care-l construiam în noi,
la care să ne rugăm,
de fiecare dată,
Zorii Sângelui fierbinte al Trecutului,
să ne inunde cu Amintirile sale,
Podelele,
Îngerilor de Lacrimi,
pe care tocmai le spălam,
de noi înșine,
pentru a nu mai fi atât de amare,
atunci când sunt băute,
în cafeaua începutului de Lume,
al unei noi Zile,
care de fapt,
se identifica,
cu Inima,
ce încă mai spera,
să poată bate clopotele Destinului,
pentru o nouă cununie,

a Eternității,
cu Lumina Divină,
care ne mai rămaseră,
prin portofelele goale de Clipe,
ale Morții.

46) Nu cumva să ne fure

Respirăm prin Iluziile Morții,
întreaga Viață,
care s-a compromis,
atunci când a acceptat,
propunerea Păcatului Originar,
de a ne ține lumina aprinsă,
a Stelei Deșertăciunii,
ca nu cumva să ne fure,
Adevărul Absolut,
care înfruntă tăriile Întunericului,
pentru a mântui Eternitățile Clipelor,
cu Nonsensul Existențial,
al Absurdului.

47) Arse cât mai profund

Priveliști de Întrebări,
se desfată cu carnea tocată mărunt,

a Cuvintelor,
arse cât mai profund,
pe jarul unei Creații,
pe care nici o Nemurire,
nu o poate binecuvânta,
cu strălucirea Stelei,
în care am fi vrut să evadăm,
din spatele gratiilor Destinului,
care ne întemnița,
Viitorul,
forțându-l să ne despartă,
de noi înșine,
pentru,
totdeauna.

48) Dacă mai existăm?

Risipește-mi Demonii Credinței,
măcinați de Ochii de Cer,
ai Icoanei Sufletului tău,
la care mă rog,
să o pot așeza,
pe pereții reci și decojiți,
ai Catedralei Străinului din mine,
pe care n-am avut,
niciodată,
curajul să-l întreb,
dacă mai existăm?,

sau am murit,
mai demult,
decât toate Vremurile,
unul față de celălalt?

49) Până când apare

Câte coarde să-și fi lustruit Dumnezeu,
atunci când ți-a făurit,
Cântecul Ochilor de Cer,
ce mă privesc,
și pe care,
încă-l fredonează,
Îngerii Speranțelor,
în vuietul infernal,
al Cascadei unor Sentimente,
care lovește cu tărie,
în stânca Sufletului,
propriei noastre Existențe,
folosind dalta dură a Destinului,
pe care o sculptează,
până când apare,
Inima de Gheață a unui Cuvânt,
pe care nu l-am fi băgat în seamă,
dacă n-am fi căzut în capcana,
Iluziilor Fericirii,
ale unor Vieți și Morți,
pe care n-am fi vrut să le recunoaștem,

Niciodată,
ori de câte ori,
ne-am fi reîncarnat Zilele,
în Perfecțiunea atât de străină a unei Stele,
care să redevină,
Profunzimea,
în care altădată,
cunoșteam Adevărul Absolut,
Iubindu-ne,
Dar, care nu mai era,
mai demult de o Eternitate,
Steaua noastră.

50) Doamne

Fulgeră-mi Patimile,
Doamne,
până când să-mi potolesc Țărâna,
cu mirosul de mir al Nemuririi,
din care să-mi fac sicriu,
pentru toate Iluziile Fericirii,
pe care le-am crescut,
sub binefăcătoarea Mântuire,
a Păcatelor Originare,
care mi-au dat tăria,
de a merge mai departe,
la fel de proaspăt,
precum ne era pâinea Credinței,

care nu mai reușea,
să-mi hrănească,
gurile ispititoare ale Clipelor,
care se sfârșeau înfometate de Iubire,
pe treptele bisericilor Tale,
Doamne.

51) Statui întregi

N-aș putea,
să învăț a desluși vreodată,
Taina?,
prin care Cerul,
a devenit,
adversarul Țărânei,
din Sărutul Facerii,
care ne încarcera Simțirea,
condamnând-o pe Viață,
în spatele gratiilor,
Iluziilor Fericirii,
și Iluziilor Morții,
din care să ne împletim,
îndeajuns de multe Clipe,
la fuiorul răstignit al Destinului,
pe care să le ucidem de fiecare dată,
cu nepăsarea unor Pietre,
din care ne-am fi putut ciopli,
statui întregi,
de Adevăruri Absolute.

52) După Deșertăciune și Absurd

Întreg nisipul de Vise,
pe care-l cerne Timpul,
prin Clepsidrele Credințelor,
nu mi-ar fi îndeajuns,
ca să pot înțelege,
de ce frântura de Clipă a Iluziei Morții,
este mai puternică,
decât toți Anii de Plumb,
topit,
după Cunoaștere, Conștientizare și Simțire,
pe care i-am adunat în tolba roasă de Vremuri,
a Începutului și Sfârșitului,
Sângelui,
care-mi clocotea,
fierbând,
după Deșertăciunea și Absurdul,
acestei Lumi,
care s-a dovedit,
a fi,
a Nimănui.

53) Primite în dar

Ai orbit,
de atâta strălucire,

afișată prin Bibliile,
prostituatelor murdare,
de pe la colțurile străzilor,
cu nume de biserici,
Dumnezeule,
al Nimănui?,
încât n-ai mai ajuns,
să vezi,
crimele zilnice,
ale Absurdului,
pentru care,
ai creat această Lume,
mai desfrânată,
decât se poate destrăbăla,
orice închipuire,
a propriilor noastre,
Păcate Originare,
primite în dar,
de la Tine.

54) Rătăcindu-ne de Clepsidră

Dinții însângerați,
ai Orizontului,
mușcă adânc,
în carnea Cuvintelor,
după care,
am fi vrut să ne ascundem,

Disperarea de a rămâne,
veșnic înfometați,
de noi înșine,
sfârtecându-ne Zilele Inimilor,
cu lamele ascuțite ale Nopților,
prin care ne pierdeam,
rătăcindu-ne de Clepsidra,
care ne era hărăzită,
să ne poată cerne Iluziile Fericirii,
până când,
nisipul Pasiunii ne va fi secat,
din Lacrima uscată,
a Existenței.

55) Undeva-cândva într-o altă Lume

Oricâte statui de Zile,
ne-am fi sculptat,
la porțile Regăsirii,
nu există nici o singură Clipă,
din căușul palmei căreia,
să reușim,
a bea Apa Nemuririi,
pe care să o transformăm,
în Steaua Luminii Divine,
pe care să rătăcim la nesfârșit,
din Univers în Univers,
până când,

vom fi noi înșine,
un astru,
al Eternității,
unei Iubiri,
care să aprindă Noapte de Noapte,
felinarele Speranțelor,
în alți Ochi de Cer,
care-și pierd,
Depărtările,
unii într-alții,
sorbind fiecare Răsărit,
din trupurile Cuvintelor,
ale căror Creator eram noi,
undeva-cândva,
într-o altă Lume,
dar care din păcate,
nu ne aparținea.

56) La Balul Mascat al Adevărului

Poate că măslinii Păcii,
s-au uscat,
în Grădina Raiului,
fiindcă Dumnezeu,
nu mai gătește Lumea,
pe tigaia Existenței,
la Balul Mascat al Adevărurilor,
cu uleiul acestora,

de copaci ai Luminii Divine,
și în locul lor,
au fost plantați,
Spinii de Vorbe Goale,
ce au luat locul,
Cuvântului Facerii,
fiindcă pot fi folosiți,
la Coroanele Mântuitorilor,
care suntem noi,
cei loviți, înțepați,
blestemați, torturați,
de către Destinele Suferințelor,
care ne-au vândut,
până și ultima suflare,
Iluziilor Morții,
care ne obligă să le construim Biserici,
la care să-și închine,
Deșertăciunea.

57) Doar Blestemul acestei Lumi

Câte Repulsii,
ne-au fost culese,
de către Destin,
până când Moartea,
a înțeles,
că trebuie să ne învețe,
harta Aleilor,

tuturor Cimitirelor,
de Iubiri,
pe care le-am căutat vreodată,
atunci când,
Singurătățile de noi înșine,
ar fi devenit mai amare,
decât Creația,
unui Dumnezeu al Nimănui,
pe care doar Blestemul,
acestei Lumi,
L-ar mai putea înțelege.

58) În Mareea Libertății

Navigam,
pe valurile Icoanelor,
Cuvintelor,
care ne spălau,
îndeajuns de Demult,
Lacrimile Adevărului,
care se scurgeau,
în Mareea Libertății,
pe care ne-am mototolit-o,
pe Hârtia propriului nostru,
Orizont,
ale cărui Flux și Reflux,
de Sentimente,
din Zestrea amară,

a Iluziilor Fericirii,
pe care oricât de mult l-am dori,
sub Perna Viitorului,
nu le vom putea atinge niciodată,
fiindcă sunt clădite,
din Penele zgribulite ale Apusului,
Iubirii noastre,
pe care nu le mai putem recupera,
de la Instanța Supremă,
a Morții.

59) Moartea rătăcită

Lanțuri de Ziduri,
legate de Cuvintele,
părtașe la Duelurile Simțirilor,
pe care Dumnezeu ni le-a însămânțat,
ca să ne taie Menirea,
Iluziilor Morții și ale Vieții,
cu lamele grele și tăioase,
ale Înstrăinării de noi înșine,
cei părăsiți,
de Vatra,
Eternității,
căreia,
i-am fi furat,
Viitorul,
pe care nici un Trecut al Patimilor ,

pline de Testamente,
ale vreunui Mântuitor,
nu-l mai recunoștea,
prin Bisericile,
Gândurilor sale,
de Înger părăsit,
de propriul Paradis,
al Determinării,
de a ne regăsi numai prin Moartea,
rătăcită,
prin Sângele scurs al Deșertăciunii,
în care ne-am fi înecat,
Adevărul Absolut,
al gratiilor unei Libertăți,
a Nimănui.

60) Să pot arde

Tună-mă cu Fulgerele Destinului tău,
să pot arde,
pe rugul Simțirii,
aprins de Dumnezeu,
pentru Inima ta,
ce mă bate,
într-atât de tare,
încât întregul Orizont al Pasiunii,
s-a înecat în Sângele Răsăritului,
pe care ne plutește Ziua,

deasupra Clipelor căreia,
vom naviga,
spre Nesfârșitul Creației,
unui Dumnezeu,
creat numai de noi,
printre Cuvintele,
care ne ard Înțelesurile,
pe jarul Privirilor,
care ne topește Eternitatea,
până când,
vom deveni,
o singură Stea,
a Nemuririi,
unei Icoane de Adevăr Absolut,
agățată în Sângele Viitorului,
nostru.

61) Lanțurile Viitorului

Stropește-mă cu Lacrima Destinului,
ca să mă înec,
dincolo de Plânsul unui Dumnezeu,
pe care L-am fi creat,
doar ca să ne apere de noi înșine,
cei uciși,
de Eternitățile Clipelor sale Efemere,
create la beția de Cuvinte ale Facerii,
pe care le-am împletit,

cu Dorul de Fericire,
neștiind,
cât de vânduți eram,
Iluziilor,
prin care,
Greșeala,
Evenimentului Primordial al Existenței,
ne-a vândut Deșertăciunii,
cu tot cu Iubirea,
pe care Nimeni,
niciodată,
nu o va putea topi,
în Lanțurile Viitorului,
prin care să ne lege,
Trecutul.

62) Mai pot da Sens Existenței

Zodii roase de remușcări,
prezic Trecutul,
a cărui smoală încă mai fumegă,
la Răsăritul însângerat,
al Despărțirii,
ce pare că abia s-a trezit,
și mă privește amețită,
de atâta Somn,
prins pe malurile Apei Vieții,
care se scurge,
vuind sinistru a Suferințe,

către Iluziile Morții,
unicele,
care mai pot da,
cu adevărat Sens,
Existenței.

63) În fața propriei Eternități

Brățări de Lacrimi,
cad adormite,
pe brațele Norilor,
din Ridurile de cerneală aprinsă a Literelor,
care se arcuiesc,
peste podurile reci,
de piatră roasă,
care ne traversează,
Virgulele din Priviri,
ce curg abătute,
spre noi Spații,
unde cred că-și vor găsi,
Frazele,
care să le respecte,
așa cum nu a făcut-o niciodată,
Timpul indiferent,
care s-a crezut mai inutil,
decât toate Speranțele noastre la un loc,
în fața propriei Eternități.

64) Suflet de Cer

Mi-am invitat Onomastica,
la dansul Existenței,
născându-mă Pustiu,
îngenuncheat în fața Orizonturilor,
care m-au hrănit mereu,
cu Visele Deșertăciunii,
ce m-au reinventat,
pe fețele Orgoliilor,
șterse cu batista,
Iluziilor Vieții și ale Morții,
prin care mai înot și azi,
căutând Scopul,
pentru care unei Stele i-a sângerat,
Nemurirea,
creându-mă,
un Suflet de Cer,
pe care să scrie Dumnezeu,
cu Norii gândurilor Sale,
cât de mult poate iubi sau urî,
această Lume,
peste care plouă adesea cu Amintiri,
despre fapte care nu mai sunt,
și nici nu vor mai reveni vreodată,
prin Urmele adânci,
pe care nu le mai caută,
Nimeni.

65) Lumea de Apoi a Cuvintelor

Zidind,
am devenit Creatorii Iluziilor Vieții,
din care am făurit Catedrale de Patimi și Orgolii,
din amvonul cărora ne predică,
preoții Iluziilor Morții,
despre Fericirea și Iubirea,
care abundă,
în Lumea de Apoi,
a Cuvintelor în care am crezut,
cărora ne-am închinat,
întreaga Suferință,
șlefuindu-le pe alocuri,
unde se vedea cum mucegaiul rece și inert,
al Uitării,
le încolțise,
vrând să le vâneze,
Menirea,
pentru care am așteptat,
o Eternitate,
ca să ne naștem,
într-o Veșnicie a Timpului Pierdut.

66) Cine anume suntem?

Scrie-mi,
pe Inima decojită de Timp,
spre a fi sfărâmată,
la Balul Mascat al Iluziilor Vieții,
unde ne pierdem,
în mulțimea Numerelor,
fără să știm cu adevărat vreodată,
cine anume suntem?,
chiar și atunci,
când,
alergăm răniți de Iubire,
pe culoarul rece și indiferent,
al Morții,
de noi înșine,
cei care am ars,
doar o frântură de rază,
din Steaua,
pe care o credeam,
a fi,
a noastră,
pentru totdeauna.

67) Mântuirea și Slava

Viața este o regulă,
a Dezastrului predestinat
de a fi un Om,
care să-l clădească,
pe Dumnezeul Iubirii,
după chipul și asemănarea,
Suferințelor îndurate,
de Zilele amare,
ale Pașilor măcinați,
de Vremurile Infernului,
pe care-l ctitorim,
întru Mântuirea și Slava,
Ierarhiei unor Clovni,
ai Iluziilor Fericirii,
care ne predică,
din amvonul existențial al Loteriei,
binefacerile Morții.

68) După Somnul adânc

Gratii de Înțelesuri,
rănesc Zilele profunde,
ale Adevărului,
înecat în propria-i Iluzie a Morții,

pe care nu poate să o arunce,
dincolo de el însuși,
mai devreme,
ca, Cerul Cuvântului,
să se lumineze,
începând să curgă,
în valuri de Regrete,
peste fruntea Libertății,
care abia se desmeticise,
după Somnul adânc,
pe care i-l dăruiseră,
Iluziile Fericirii.

69) Lumea Basmelor

Zeii Conștiințelor,
și-au pierdut Paradisul,
la loteria Deșertăciunii,
unde am jucat și noi,
la Marea Tragere a Iubirii,
în piepturile fierbinți,
ale Speranțelor,
fericite să poată crede în orice,
mai ales în noi înșine,
fără să poată găsi vreodată Împlinirea,
care nu le mai așteaptă,
de mai dedinainte,
de a fi Lumea Basmelor,

ale cărei Iluzii,
beau neîncetat,
Viața, Fericirea și Moartea,
fără să se mai sature,
vreodată de noi,
cum a făcut-o,
Dumnezeul creat,
de Visele și Voințele pe care le-am sădit,
în trupurile Inimilor,
ce-au devenit Ceasornice defecte,
care nu ne mai bat Timpul,
Împreună.

70) Ne rugam să strălucească

Frânghii de Nori,
spânzură Timpul,
care ne-a ucis Steaua Nemuririi,
în care credeam,
clădindu-i biserici de Promisiuni,
prin care ne rugam,
să strălucească,
până la poalele Muntelui Eternității,
pe care să-l urcăm împreună,
în același Cavou al Fericirii,
pe care-l transformasem,
într-o caleașcă de aur,
trasă de caii liberi ai Viselor,

peste galaxii întregi de Clipe,
care să ne binecuvânteze,
cu nemurirea lor.

71) Alt Dumnezeu

Eram alături,
la masa Iluziilor Fericirii,
ca să ne pierdem Privirile,
fiindcă în locul lor doream,
să ne zidim Sufletele,
în palatele de cleștar,
ale Nemuririi,
devenind cărămizi de Pasiuni,
care să sprijine Porțile Paradisului,
unui alt Dumnezeu,
decât cel pe care-l credeam în stare,
să ne lase să rămânem,
Împreună.

72) Ceea ce sunt

Singurătate,
de Dumnezeu,
de mine însumi,

de Fericire,
de Viață,
de Moarte,
de toate Iluziile câte sunt,
nu sunt,
și vor mai fi,
redă-mi încrederea,
în Eternitatea Stelei,
Destinului,
care m-a ales,
din praful Universului,
să facă din mine,
ceea ce sunt,
voi fi,
și am fost.

73) Iubiri Roase

Orgolii părăginite,
pe străzile insalubre,
ale Iluziilor Vieții,
Fericirii și Morții,
se vând pe nimic,
Iubirilor Roase,
de atât de multe Vise deșarte,
care le-au trecut pragul Despărțirii,
date pe nimic,
unor Divorțuri absurde,

ale Întrebărilor,
rămase fără Răspunsuri,
din Cerul cărora ne făurim azi,
Ferestre Deschise,
către un Viitor,
cât mai luminos,
în care nici măcar Speranțele,
nu mai pot crede.

74) Labirinturi fără ieșire

Nu Moartea,
este aceea care ucide,
ci, Viața,
nu Iubirea,
este aceea care suferă,
ci, Deșertăciunea ei,
pierdută de Lacrimile Deznădejdii,
pe strada întunecată a Destinului,
care-au cucerit această Lume,
într-atât,
încât i-a oferit în dar,
întregul Timp al Stelelor,
care o călăuzeau,
prin Labirinturile Nonsensului,
fără de ieșire,
al Existenței.

75) O Lumânare a unei Amintiri

Atunci când Norii,
pălmuiau Orizonturile,
Vieții și Morții,
cu furtunile Privirilor,
fără de Răspunsuri,
pe Aripile de Cer,
care le întrebau mereu,
de ce s-au prăbușit,
atunci când mai aveau atât de puțin,
până la Steaua Destinului,
pe care să o aprindem,
cu torța Sentimentelor,
care încă ard pe jarul Inimii,
devenită,
o Lumânare a unei Amintiri,
care se topește încet dar sigur,
la Icoana,
Iluziilor Fericirii noastre.

76) Zorii Rugului

Atât de departe de mine,
m-am Regăsit,
încât știu,
că nu voi ajunge niciodată,
până Acolo,
fără Zorii Rugului,
Inimii tale,
la care să-mi topesc,
Plumbul Aripilor Deșertăciunii,
care mi-au frânt Menirea,
de a urca pe scările celeste ale Viitorului,
până la Moartea,
care mă așteaptă tăcută și rece,
pe care să o desprind,
din rama Icoanei Destinului meu,
și să o arunc,
în Infinitul Nimicniciei,
care a creat această Lume,
a Păcatelor Originare,
de care nici unul dintre noi,
n-am fi avut nevoie vreodată.

77) Printre Cuvintele ucise

Lasă-mi Singurătatea în pace,
și învață-mă să mor,
printre Cuvintele,
ucise,
de Zâmbetele Promisiunilor,
în care ne-am scăldat,
Întrebările,
pentru care am fost născuți,
de Moarte,
atât de dragi Vieții,
pe care n-am înțeles-o niciodată,
la Hora Iluziilor Fericirii,
din care ne-am făcut,
Horoscopul Zodiilor,
pe care l-am legat,
la copacul Destinului,
atunci când era deja uscat,
de Clipele Eterne,
în care nu mai credeam,
nici unul dintre noi,
că va mai reuși,
să înmugurească,
vreodată.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986